

Πίνοντας μονορούφι ένα οινικό βιβλίο

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Γ. ΞΥΛΑΚΗ

Τις περισσότερες φορές, αν όχι όλες, πάμε σ' ένα δείπνο όχι για να χορτάσουμε φαϊ, αλλά για να μιλήσουμε, να γελάσουμε, να ζεστάνουμε τις καρδιές μας. Και να πιούμε. Κρασί πρωτίστως, σπινθηροβόλο δροσερό λευκό, γενναίο πλούσιο ερυθρό· αλλά και αποστάγματα, σταφυλής και αγλαδίου, αφρώδη, ηδονικά μοσχάτα, μυρωδάτα καλβαντός, παλαιωμένα πορτ και σέρι. Να τσουγκρίζουμε ποτήρια και ν' ανταλλάσσουμε προπόσεις και ευχές. Να γιατί οργανώνουμε δείπνα και τραπεζώματα: για την οινοποισία.

Και τι χαρά να υποδέχεσαι στο σπίτι σου τους φίλους και τους φίλους των φίλων, που ίσως γίνουν και δικοί σου φίλοι, και να τους περιποιείσαι, να τους κερνάς τα κρασιά, να τους υπηρετείς, σαν οινοχός και περιποιητής...

Τα 'χουμε ξαναπει αυτά, θαρρώ. Γιατί επανέρχομαι; Γιατί έπεσε στα χέρια μου ένα βιβλίο περί κρασιού, που το διάβασα μονορούφι, παρότι νόμιζα ότι τα ξέρω όλα όσα έγραφε. Τόσο καλογραμμένο και απολαυστικό είναι.

Λέγεται «Ανακαλύπτω το κρασί»· συγγραφέας του είναι ο Γιάννος Κωνσταντίνου (εκδ. Μεταίχμιο). Ο Γ. Κωνσταντίνου είναι ένας νέος άνθρωπος, δάσκαλος κατά κύριο επάγγελμα και οινογράφος βετεράνος ήδη, με 12ετή δημοσιογραφική παρουσία σε εφημερίδα της Λευκωσίας (Πολίτης) και έξι βιβλία οίνου στο ενεργητικό του, εκ των οποίων το The Cyprus Wine Guide βραβεύτηκε στον διεθνή διαγωνισμό βιβλίων γεύσης Gourmand 2006.

Το «Ανακαλύπτω...» είναι οδηγός γνωριμίας και πρώτης εξερεύνησης, εισαγωγικό εγχειρίδιο οινοχοΐας και γευστικής αρμονίας, οινοποίησης και ποικιλιών αμπέλου, γευστικής αρμονίας. Περιέχει όλα όσα χρειάζεται να γνωρίζει ο ερασιτέχνης χρήστης και μερακλής, για να απολαμβάνει ακόμη περισσότερο το κρασί του στο καθημερινό και το

γιορτινό τραπέζι, να γνωρίζει να παραγγέλνει και να αξιολογεί. Για να σερβίρει τους φίλους του και να ευωχούνται ομάδα.

«Όταν έπινα την πένα να γράψω αυτό το βιβλίο, ένα είχα κατά νου: την απομυθοποίηση του κρασιού. Την απλοποίησή του, όχι όμως την υπεραπλούστευσή του, που κάποτε είναι δυνατό να φθάσει έως την ασέβεια. Την αναγωγή του σε είδος πολιτισμού, καθημερινότητας και απροσποίητης κατανάλωσης, και όχι σε ύλη που χρησιμοποιείται για επίδειξη κοινωνικού στάτους και «υψηλών» γνώσεων». Ετσι προλογίζει το βιβλίο του ο Κωνσταντίνου. Έχει πετύχει.

Το βιβλίο του είναι ο αποσοουσιδισμός του κρασιού, είναι η απόσπασή του από την γκλαμουριά και τη ματαιοδοξία και η επανατοποθέτησή του στο τραπέζι της ζωής και της ειλικρίνειας. Το κρασί φτιάχνεται για να κοινωνείται, όχι για να ζητάει· το κρασί απαιτεί σεβασμό και ολίγη αγάπη· ολίγη αρκεί.

Τελειώνοντας τη μονορούφι ανάγνωση του βιβλίου του, ένιωθα να έχω οργανώσει στο νου μου όλα τα σκόρπια που έχω διαβάσει και συζητήσει, όσα εξαιρετα θυμόμουν από την αρθρογραφία, στην «Καθημερινή», της σοφής δόκτορος Σταυρούλας Κουράκου, της μεγάλης δασκάλας των Ελλήνων οινολόγων και οινοποιών και νομάρων των ελληνικών κρασιών Ο.Π.Α.Π., όσα μάθαινα παραλαμβάνοντας τα χειρόγρατά της στην εφημερίδα και όσα έμαθα διαβάζοντας την ελληνική βιβλιογραφία και μέρος της ξένης. Το απλό, ακριβές, σαφές, λακωνικό αλλά περιεκτικό γράψιμο του Κωνσταντίνου συνοψίζει, οργανώνει και περιγράφει το κρασί ως στοιχείο πολιτισμού και τελετών ευφορίας, ως πεδίο κοινωνίας. Και φουντώνει την όρεξη και την ανάγκη ν' ανοίξω μια-δυο φιάλες κρασί να τις πιούμε με φίλους. **Υ**